Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
ATHANASIA RANTOSE
přednesené dne 13. listopadu 2025 [1]

Věc C-544/24

„Nekilnojamojo turto valdymas“ BUAB
proti
Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podala Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Komise pro daňové spory při vládě Litevské republiky)]

„Řízení o předběžné otázce – Společný systém daně z přidané hodnoty (DPH) – Směrnice 2006/112/ES – Článek 273 – Listina základních práv Evropské unie – Článek 49 odst. 3 – Povinnosti považované za nezbytné ke správnému výběru DPH a k předcházení daňovým únikům – Vnitrostátní právní úprava stanovující režim úroků z prodlení z daňových nedoplatků na DPH, které bez ohledu na povahu a závažnost protiprávního jednání zahrnují pevnou sankční část, aniž by daňová správa měla možnost snížit částku této části – Zásada proporcionality“

I. Úvod

1. Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podala Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Komise pro daňové spory při vládě Litevské republiky) se v podstatě týká výkladu článku 325 SFEU a článku 273 směrnice Rady 2006/112/ES [2] ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“), ve světle článků 49 a 50 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

2. Tato žádost vychází ze sporu mezi společností „Nekilnojamojo turto valdymas“ BUAB (dále jen „žalobkyně“), uzavřenou akciovou společností podle litevského práva, a Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Státní daňová inspekce při ministerstvu financí Litevské republiky) (dále jen „daňová správa“) ohledně rozhodnutí daňové správy zamítnout žádost žalobkyně o prominutí úroků z prodlení z DPH a pokuty, které jí byly uloženy za daňový únik.

3. V souladu s žádostí Soudního dvora se toto stanovisko zaměří na analýzu druhé předběžné otázky, která se týká výkladu výše uvedených ustanovení unijního práva ve spojení s čl. 49 odst. 3 Listiny. Konkrétně si předkládající soud v podstatě klade otázku, zda je s těmito ustanoveními slučitelná vnitrostátní právní úprava, která stanoví platbu úroků z prodlení z daňových nedoplatků

[1] – Původní jazyk: francouzština.
[2] – Úř. věst. 2006, L 347, s. 1.

v oblasti DPH, které bez ohledu na povahu a závažnost protiprávního jednání obsahují pevnou sankční část bez jakékoli možnosti snížení částky této části, a to uplatněním nižší úrokové sazby, než je sazba stanovená zákonem, nebo prominutím sankční složky úroků z prodlení.

II. Právní rámec

A. Unijní právo

4. Článek 273 směrnice o DPH stanoví:

„Členské státy mohou uložit další povinnosti, které považují za nezbytné k správnému výběru daně a k předcházení daňovým únikům, dostojí-li požadavku rovného zacházení s domácími plněními i plněními mezi členskými státy uskutečňovanými osobami povinnými k dani, a za podmínky, že tyto povinnosti nevedou při obchodu mezi členskými státy k formalitám spojeným s překračováním hranic.

[…]“

B. Litevské právo

1. Zákon o DPH

5. Článek 123 Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymas (zákon Litevské republiky o dani z přidané hodnoty) ze dne 5. března 2002[3], ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „zákon o DPH“), nadepsaný „Nedodržení postupu stanoveného pro placení DPH“, v odstavci 1 stanoví, že osoby, které poruší ustanovení tohoto zákona, jsou povinny zaplatit úrok z prodlení v souladu s postupem stanoveným zákonem o správě daní.

2. Zákon o správě daní

6. Článek 95 Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymas (zákon Litevské republiky o správě daní) ze dne 13. dubna 2004[4], ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení (dále jen „zákon o správě daní“), nadepsaný „Nástroje vymáhání daňových povinností“, v odst. 1 bodě 1 stanoví, že mezi tyto nástroje patří úrok z prodlení.

7. Článek 96 tohoto zákona, nadepsaný „Úroky z prodlení“, v odst. 1 bodě 2 stanoví:

„Úrok z prodlení bude daňovému poplatníkovi počítán:

[…]

2) v případě nezaplacení nebo opožděného zaplacení daně nebo nepřiznané nebo nevypočtené daně […] vyměřené daňovou správou v průběhu daňové kontroly;

[3] – Žin. 2002, č. 35-1271.

[4] – Žin. 2004, č. 63-2243.

[…]“

8. Článek 97 uvedeného zákona, nadepsaný „Zahájení počítání úroku z prodlení“, v odstavci 2 stanoví:

„V případě uvedeném v čl. 96 odst. 1 bodě 2 tohoto zákona bude úrok z prodlení počítán ode dne následujícího po dni, kdy měla být daň zaplacena do rozpočtu v souladu s daňovými zákony ve znění účinném k uvedenému dni, až do dne, kdy byla dokončena inspekční zpráva, a v případě nezaplacení daně ve lhůtě stanovené v čl. 81 odst. 2 tohoto zákona […] bude počítání úroku z prodlení pokračovat i nadále ode dne následujícího po uplynutí uvedené lhůty.“

9. Článek 99 téhož zákona, nadepsaný „Sazba úroku z prodlení“, ve znění zákona č. XIV-1658 ze dne 13. prosince 2022, s účinností od 1. května 2023, v odstavci 1 stanoví:

„Sazbu úroku z prodlení, která v žádném případě nesmí být záporná, a postup výpočtu úroku z prodlení stanoví ministr financí s přihlédnutím k výnosu státního cenného papíru, jehož doba splatnosti je nejbližší období 12 měsíců, na sekundárním trhu s cennými papíry k poslednímu pracovnímu dni předchozího kalendářního čtvrtletí (např. ve 2. čtvrtletí 2024 byl výnos ze státního cenného papíru 3,708 %). Sazba úroku z prodlení se určí navýšením uvedené sazby o 7 procentních bodů.“

10. Článek 100 zákona o správě daní, nadepsaný „Prominutí úroku z prodlení“, v odstavci 1, bodu 3 stanoví:

„Daňovému poplatníkovi může být zcela nebo zčásti prominut úrok z prodlení, který mu vznikl (byl vypočten), ale nebyl zaplacen (nebyl vymožen), pokud:

[…]

3) existuje jeden z důvodů uvedených v čl. 141 odst. 1 tohoto zákona;

[…]“

11. Článek 141 tohoto zákona, nadepsaný „Prominutí pokut“, v odstavci 1 stanoví:

„Pokuty uložené podle článků 139 a 140 tohoto zákona mohou být prominuty, pokud:

1) daňový poplatník prokáže, že k porušení došlo bez jeho zavinění;

2) daňový zákon byl porušen v důsledku okolností, které daňový poplatník nemohl ovlivnit ani předvídat a které nepředvídal. Za takové okolnosti nebudou považovány jednání ani opomenutí daňového poplatníka nebo jeho zaměstnanců a úpadek daňového poplatníka;

3) samostatné jednání daňového poplatníka, byť v rozporu s ustanoveními daňového zákona, nezpůsobí žádnou újmu rozpočtu;

4) daňový poplatník porušil daňový zákon v důsledku nesprávného souhrnného vysvětlení dotčeného daňového zákona nebo nesprávného daňového poradenství, které mu písemně nebo telefonicky poskytla daňová správa, a to za podmínky, že poskytnuté poradenství bylo zaznamenáno v souladu s postupem stanoveným ústřední daňovou správou a je možné určit totožnost osoby, která telefonovala – daňového poplatníka nebo jeho zástupce.“

III. Spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

12. Daňová správa provedla kontrolu správnosti výpočtu, přiznání a zaplacení DPH žalobkyní za období od 1. prosince 2012 do 31. prosince 2016. Na základě této kontroly zjistila, že žalobkyně porušila zákon o DPH tím, že odečetla DPH uvedenou na fakturách bez právní platnosti a podílela se na plněních zahrnujících úniky v oblasti DPH.

13. Rozhodnutím ze dne 4. září 2018, kterým se potvrzuje výše uvedená kontrolní zpráva, daňová správa stanovila částku DPH na 6 517 901,36 eur a úroky z prodlení dlužné žalobkyní na 2 431 505,31 eur. Daňová správa rovněž uložila žalobkyni daňovou pokutu ve výši 1 862 257 eur.

14. V návaznosti na tento daňový spor Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy) potvrdil výše uvedené závěry daňové kontroly rozsudkem ze dne 9. září 2020.

15. Dne 18. ledna 2021 požádala žalobkyně daňovou správu o prominutí úroku z prodlení a pokuty, které jí byly uloženy.

16. Rozhodnutím ze dne 16. března 2021 daňová správa zamítla prominutí povinnosti žalobkyně zaplatit úrok z prodlení z DPH ve výši 2 835 125,75 eur. Daňová správa uvedla, že tato společnost nesplňuje žádnou z podmínek stanovených v čl. 141 odst. 1 zákona o správě daní a neprokázala žádné výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly uplatnění kritérií přiměřenosti a spravedlnosti.

17. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nesplnila dodatečné daňové povinnosti v oblasti DPH, které jí byly uloženy, byla celková částka úroků z prodlení uvedených v rozhodnutí daňové správy ze dne 4. září 2018 a naběhlých v průběhu daňového sporu, a sice v období od 26. ledna 2013 do 4. dubna 2021, stanovena na 3 150 660,79 eur a pokuta na 1 838 812,44 eur.

18. Žalobkyně podala novou žádost o prominutí povinnosti zaplatit úroky z prodlení a pokutu. V tomto ohledu požadovala, aby byla osvobozena od zaplacení „sankční části“ těchto úroků z prodlení z DPH, která představuje 2/3 celkové částky uvedených úroků z prodlení, které jí byly vyměřeny.

19. Rozhodnutím ze dne 13. května 2024 daňová správa odmítla této nové žádosti vyhovět, přičemž v podstatě tvrdila, že úroky z prodlení byly vyměřeny v souladu s požadavky zákona o správě daní. Tento zákon totiž neumožňuje prominout žalobkyni placení úroků z prodlení z jiných důvodů, než jsou důvody uvedené v čl. 100 odst. 1 tohoto zákona. Způsob výpočtu sazby úroků z prodlení je podle uvedeného zákona stanoven závazně a daňová správa může rozhodovat o úrocích z prodlení pouze v mezích stanovených tímto zákonem. Kromě toho podle ustálené vnitrostátní judikatury jsou úroky z prodlení nástrojem, který má zajistit dodržování daňové povinnosti, a nemohou být považovány za sankci trestní povahy. Mimoto v případě, že by tato správa vyhověla žádosti žalobkyně a rozhodla se na ni uplatnit úrokovou sazbu, která se liší od sazby stanovené zákonem o správě daní, porušila by uvedená správa zásadu rovnosti daňových poplatníků před zákonem.

20. Dne 4. června 2024 podala žalobkyně ke Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Komise pro daňové spory při vládě Litevské republiky), předkládajícímu soudu, žalobu znějící na zrušení rozhodnutí daňové správy ze dne 13. května 2024.

21. Předkládající soud uvádí, že primární funkcí úroku z prodlení je zajistit splnění daňové povinnosti a jeho hlavním účelem je nahradit státu náklady, nikoli sankcionovat určitou osobu [5]. Sazba úroku z prodlení však zahrnuje i sankční prvek, neboť se stanoví tak, že se kompenzační část spojená s výpůjčními náklady státu, která se určuje s přihlédnutím k výnosu státního cenného papíru na sekundárním trhu s cennými papíry, navýší o sedm procentních bodů. Uvedený soud v této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy), podle níž ze samotné povahy úroku z prodlení jakožto nástroje vymáhání daňové povinnosti vyplývá, že uplatnění nebo možnost uplatnění úroku z prodlení motivuje daňového poplatníka k dobrovolnému a řádnému splnění daňové povinnosti, zatímco v případě, kdy daňová povinnost není splněna řádně nebo vůbec, zajišťuje úrok z prodlení uspokojení dluhu vůči rozpočtu a náhradu finančních ztrát státu [6]. Podle této judikatury nelze požadavek, aby daňový poplatník zaplatil úroky z prodlení za to, že nesplnil včas svou daňovou povinnost, považovat za sankci trestní povahy.

22. Za takových okolností se tedy předkládající soud táže zejména na soulad článků 96 až 99 zákona o správě daní s článkem 325 SFEU a článkem 273 směrnice o DPH, vykládanými ve světle čl. 49 odst. 3 a článku 50 Listiny, v rozsahu, v němž tato vnitrostátní ustanovení nezajišťují koordinaci správních řízení o vyměření úroků z prodlení s trestním stíháním, aby dodatečná zátěž vyplývající ze souběhu těchto opatření byla snížena na to, co je nezbytně nutné, a aby přísnost všech uložených sankcí odpovídala závažnosti dotčeného protiprávního jednání, a v rozsahu, v němž nestanoví omezení, za účelem uložení trestních sankcí, pro uplatnění sankční části těchto úroků z prodlení, pokud skutky, na jejichž základě vznikají uvedené úroky, vedou rovněž k trestnímu stíhání.

23. Za těchto podmínek se Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Komise pro daňové spory při vládě Litevské republiky) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být článek 325 SFEU, článek 273 směrnice o DPH a článek 50 Listiny vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která umožňuje předepsat úrok z prodlení se zaplacením daně, který má zčásti sankční účinky, za tytéž daňové delikty, které jsou předmětem trestního stíhání, aniž by tato vnitrostátní právní úprava stanovila pravidla zajišťující koordinaci omezující dodatečné zatížení, které pro dotyčné osoby vyplývá ze souběhu těchto řízení, na to, co je přísně nezbytné, nebo která umožňují zajistit, aby přísnost všech uložených sankcí byla omezena na to, co je přísně nezbytné ve vztahu k závažnosti dotyčného protiprávního jednání?

[5] – Předkládající soud v tomto ohledu zmiňuje rozsudek Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy) ze dne 10. března 2020 ve věci A-3247–575/2020.

[6] – Předkládající soud v tomto smyslu cituje rozsudek Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy) ze dne 18. listopadu 2011 ve věci A-143–2619/2011.

2) Musí být článek 325 SFEU, článek 273 směrnice o DPH a čl. 49 odst. 3 Listiny vykládány v tom smyslu, že brání řízení o uplatnění úroku z prodlení se zaplacením daní, které bez ohledu na povahu a závažnost dotčených deliktů stanoví pevnou sankční část úroku z prodlení se zaplacením daní, aniž by umožňovalo tuto sankční část snížit, tedy uložit sazbu úroku z prodlení, která je nižší než zákonem stanovená sazba, popřípadě sankční část úroku z prodlení prominout?“

24. Písemná vyjádření předložily Soudnímu dvoru žalobkyně, litevská a polská vláda, jakož i Evropská komise.

IV. Analýza

A. K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

25. Než přistoupím k analýze druhé předběžné otázky, na niž se na žádost Soudního dvora zaměřím, je třeba se vyjádřit k námitce nepřípustnosti vznesené litevskou vládou. Litevská vláda ve svém písemném vyjádření tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná v celém rozsahu z toho důvodu, že otázky položené vnitrostátním soudem nemají žádný vztah k předmětu sporu v původním řízení.

26. V tomto ohledu tato vláda uvádí, že zaplacení úroků z prodlení a daňové pokuty uložené žalobkyni rozhodnutím daňové správy ze dne 4. září 2018 bylo potvrzeno pravomocným rozsudkem Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy) vydaným dne 9. září 2020. Daňová odpovědnost žalobkyně tak byla konstatována pravomocným rozhodnutím, proti kterému nelze podat opravný prostředek. Proto se předmět sporu projednávaného před předkládajícím soudem týká pouze podmínek pro přiznání prominutí úroků z prodlení v souladu s použitelným vnitrostátním právem.

27. Úvodem připomínám, že podle ustálené judikatury Soudního dvora se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr může odmítnout rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny [7].

28. V projednávané věci, jak bylo uvedeno v bodě 18 tohoto stanoviska, žalobkyně podala k předkládajícímu soudu žalobu proti rozhodnutí daňové správy ze dne 13. května 2024, kterým tento orgán zamítl její žádost o prominutí úroků z prodlení týkajících se DPH a pokuty, které jí byly uloženy. V tomto kontextu se tento soud v podstatě táže na slučitelnost mechanismu uložení úroků z prodlení stanoveného zákonem o správě daní s článkem 325 SFEU a článkem 273 směrnice o DPH.

29. Uvádím přitom, že takový mechanismus platby úroků z prodlení z daňových nedoplatků v oblasti DPH, jako je mechanismus zavedený články 95 až 99 zákona o správě daní, představuje provedení ustanovení směrnice o DPH, a konkrétně jejího článku 273, jelikož jeho cílem je zajistit

[7] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2025, Fira (C-215/24, EU:C:2025:695, bod 36 a citovaná judikatura).

výběr částek DPH, které nebyly zaplaceny v souladu s ostatními ustanoveními této směrnice. Kromě toho ze skutečností obsažených ve spise předloženém Soudnímu dvoru zjevně nevyplývá, že by požadovaný výklad článku 273 uvedené směrnice neměl žádný vztah k realitě a předmětu sporu v původním řízení nebo že by se jednalo o problém hypotetické povahy. Vzhledem k tomu, že se druhá předběžná otázka v podstatě týká dodržení zásady proporcionality v rámci vyměření dotčených úroků z prodlení, je tato otázka podle všeho relevantní pro účely vyřešení sporu v původním řízení.

30. Za těchto podmínek a vzhledem k tomu, že Soudní dvůr disponuje všemi skutkovými a právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny, je třeba konstatovat, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

B. Ke druhé předběžné otázce

31. Podstatou druhé předběžné otázky předkládajícího soudu, ve vztahu k níž Soudní dvůr požádal, aby bylo toto stanovisko zaměřeno, je, zda článek 325 SFEU a článek 273 směrnice o DPH, vykládané ve světle čl. 49 odst. 3 Listiny, musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví zaplacení úroků z prodlení z daňových nedoplatků v oblasti DPH, které bez ohledu na povahu a závažnost protiprávního jednání stanoví pevnou sankční část bez jakékoli možnosti uplatnit nižší úrokovou sazbu, než je sazba stanovená zákonem, nebo prominout sankční část těchto úroků z prodlení. Tento soud tedy žádá, aby bylo zaprvé určeno, v jakém rozsahu mají úroky z prodlení z daňových nedoplatků v oblasti DPH, které byly žalobkyni uloženy na základě správního řízení o daňové kontrole, trestní povahu ve smyslu čl. 49 odst. 3 Listiny, a zadruhé, zda je taková vnitrostátní úprava v souladu se zásadou proporcionality, jak je vykládána a posuzována v rámci výkladu a použití článku 325 SFEU a článku 273 směrnice o DPH.

1. K použitelnosti čl. 49 odst. 3 Listiny

32. Úvodem připomínám, že čl. 49 odst. 3 Listiny, který stanoví, že výše trestu nesmí být nepřiměřená trestnému činu, se týká sankcí trestní povahy.

33. V souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora týkající se výkladu článku 50 Listiny a přenesenou na čl. 49 odst. 3 Listiny jsou pro posouzení trestní povahy sankce relevantní tři kritéria (tzv. „kritéria Engel“ [8]), a to: právní kvalifikace protiprávního jednání v rámci vnitrostátního práva, samotná povaha protiprávního jednání a míra přísnosti sankce, která dotčené osobě hrozí [9]. Kromě toho podle této judikatury i v případě protiprávních jednání, která ve vnitrostátním právu jako „trestná“ kvalifikována nejsou, totiž může taková povaha vyplývat ze samotné podstaty předmětného protiprávního jednání a ze stupně přísnosti sankcí, které za něj mohou být uloženy [10].

[8] – Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“), 8. června 1976, Engel a další v. Nizozemsko, CE:EHCR:1976:0608JUD000510071, bod 82.

[9] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. května 2023, Agenția Națională de Integritate (C-40/21, EU:C:2023:367, bod 34 a citovaná judikatura).

[10] – Viz rozsudek ze dne 22. června 2021, Latvijas Republikas Saeima (Trestné body) (C-439/19, EU:C:2021:504, bod 88 a citovaná judikatura).

34. Pokud jde o první kritérium související s kvalifikací protiprávního jednání podle vnitrostátního práva, znění čl. 95 odst. 1 zákona o správě daní i vnitrostátní judikatura uvedená v předkládacím rozhodnutí, zejména judikatura Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy) uvedená v bodě 21 tohoto stanoviska, vyplývá, že podle litevského práva vyměření úroků z prodlení z daňových nedoplatků v případě nezaplacení nebo opožděného zaplacení daně nebo poplatku není považován za sankci trestní povahy [11].

35. Pokud jde o druhé kritérium týkající se samotné povahy protiprávního jednání, je třeba ověřit, zda dotčená sankce sleduje zejména represivní účel. Z toho plyne, že sankce, která má represivní účel, má trestní povahu a pouhá okolnost, že sleduje rovněž preventivní účel, ji nemůže zbavit její kvalifikace coby trestní sankce. Naproti tomu opatření, které se omezuje na nahrazení újmy způsobené předmětným protiprávním jednáním, trestní povahu nemá [12].

36. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že i když ESLP mohl v kontextu své judikatury v oblasti daňových sporů považovat řízení, na jejichž základě byly uloženy daňové sankce, za řízení trestní povahy, i když tato řízení nemusela být ve vnitrostátním právu považována za řízení trestní povahy, tato kvalifikace nebyla přijata, pokud jde o opatření obdobná opatřením dotčeným v projednávané věci. Konkrétněji řečeno, ESLP rozhodl, že „úroky z prodlení neslouží v zásadě k potrestání daňových poplatníků, aby se zabránilo opakování protiprávního jednání, ale mají především za cíl finanční náhradu škody, tj. finanční škody související s uplynutím času a prodlením s platbou daně“ [13]. Na základě této judikatury nemají trestní konotaci ani postupy dodatečného vyměření nebo vyměření daně, jejichž jediným cílem je vymáhání celé daně, aniž by toto vyměření bylo spojeno s jakýmkoli navýšením, ani postupy týkající se úroků z prodlení, a to bez ohledu na jejich částku [14].

37. Kromě toho je třeba uvést, že nerepresivní povaha úroků z prodlení byla rovněž zdůrazněna v rámci judikatury Soudního dvora v oblasti DPH ve věcech obdobných věci dotčené v původním řízení. Ačkoli se tyto věci přímo netýkaly otázky, zda úroky z prodlení z daňových nedoplatků na DPH mají trestní povahu ve smyslu čl. 49 odst. 3 Listiny, Soudní dvůr nicméně rozhodl, že výběr úroků z prodlení má zaprvé preventivní povahu, neboť motivuje daňového poplatníka k tomu, aby splnil daňovou povinnost co nejrychleji po uplynutí stanovených lhůt [15], a zadruhé kompenzační povahu (nebo funkci odškodnění), protože tyto úroky mají kompenzovat újmu, která vznikla státnímu rozpočtu v důsledku neplacení nebo opožděného placení daně nebo poplatku [16].

[11] – Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru rovněž vyplývá, že toto opatření bylo uloženo na základě správního řízení.

[12] – Viz rozsudek ze dne 4. května 2023, MV – 98 (C-97/21, EU:C:2023:371, bod 42 a citovaná judikatura).

[13] – ESLP, 6. října 2009, Poniatowski v. Francie, CE:ECHR:2009:1006DEC002949408. Stejně tak pouhé úroky z prodlení, které předpokládají dobrou víru daňového poplatníka, nepředstavují trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950) (v tomto ohledu viz ESLP, 14. září 1999, J. B. v. Francie, CE:ECHR:1999:0914DEC003363496). V tomto smyslu viz rovněž stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci Menci (C-524/15, EU:C:2017:667, bod 50).

[14] – ESLP, 3. prosince 2002, Mieg de Boofzheim v. Francie, CE:ECHR:2002:1203DEC005293899 a ESLP, 17. května 2016, Société Oxygène Plus v. Francie, CE:ECHR:2016:0517DEC007695911, bod 50.

[15] – Viz rozsudek ze dne 13. října 2022, Direktor na Direkcija „Obžalvane i danačno-osiguritelna praktika“ (C-1/21, dále jen „rozsudek Direktor na Direkcija“ EU:C:2022:788, bod 89 a citovaná judikatura).

[16] – Viz rozsudek Direktor na Direkcija (bod 91 a citovaná judikatura). Podobné konstatování, pokud jde o funkci odškodnění v případě úroků z prodlení, vyplývá z judikatury Soudního dvora ve věcech týkajících se unijní celní právní úpravy, v nichž bylo stanoveno, že účelem úroků z prodlení je zmírnit důsledky překročení lhůty splatnosti a kompenzovat výhody, které hospodářskému subjektu neoprávněně plynou z prodlení s uhrazením daňové povinnosti, a nikoli sankcionovat takové prodlení. V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. prosince 2024, Network One Distribution (C-506/23, EU:C:2024:1003, bod 32).

38. Kromě toho podle judikatury Soudního dvora opatření, které se omezuje na náhradu škody způsobené dotyčným protiprávním jednáním, nemá trestní povahu [17]. Proto úroky z prodlení, které mají kompenzovat finanční ztráty, které vznikly dotčenému členskému státu v důsledku nezaplacení nebo opožděného zaplacení daně, nelze považovat za represivní opatření.

39. V tomto ohledu bych rád upřesnil, že skutečnost, že předkládající soud identifikuje „pevnou sankční část“, nemůže úrokům z prodlení ve věci v původním řízení přiznat jakoukoli trestní konotaci [18]. Ačkoli použití výrazu „sankční část“, který tento soud použil ve svém předkládacím rozhodnutí, může do jisté míry vyvolávat nejasnost a ačkoli úroky z prodlení (včetně této „části“) mohou být daňovým poplatníkem vnímány jako forma sankce nebo pokuty, jejich cílem je nicméně přimět dlužníka, aby zaplatil věřiteli dlužnou částku ve stanovené lhůtě, jinak se tato částka dále zvýší. Proto je analýza provedená vnitrostátním soudem za účelem určení, která část sazby úroku z prodlení má kompenzační funkci a která funkci sankční, v projednávané věci irelevantní.

40. Pokud jde o třetí kritérium týkající se přísnosti sankce, nic ve spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, nenasvědčuje tomu, že by úroky z prodlení byly v projednávané věci natolik významné, aby jim byla přiznána trestní povaha [19]. V každém případě, jak vyplývá z judikatury ESLP uvedené v bodě 36 tohoto stanoviska, je třeba připomenout, že bez ohledu na jejich částku nebyla opatření podobná opatřením ve věci v původním řízení považována za dostatečně závažná, aby jim byla přiznána trestní povaha [20].

41. S ohledem na výše uvedené mám za to, že žádné ze tří kritérií Engel umožňujících konstatovat trestní povahu úroků z prodlení dotčených ve věci v původním řízení není splněno, a tudíž čl. 49 odst. 3 Listiny není relevantní pro odpověď na druhou předběžnou otázku.

2. K použití zásady proporcionality v rámci výkladu článku 325 SFEU a článku 273 směrnice o DPH

42. Úvodem připomínám, že v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora z čl. 273 prvního pododstavce, článku 2 a čl. 250 odst. 1 směrnice o DPH a čl. 4 odst. 3 SEU vyplývá, že každý členský stát je povinen přijmout veškerá legislativní a správní opatření k zajištění výběru splatné DPH na jeho území v plné výši a k boji proti daňovým únikům [21].

43. V tomto ohledu Soudní dvůr již rozhodl, že ustanovení článku 273 směrnice o DPH neupřesňují kromě jimi stanovených mezí podmínky ani povinnosti, které členské státy mohou stanovit, a přiznávají tedy členským státům prostor pro uvážení, co se týče prostředků k zajištění výběru DPH v plné výši na jejich území a k boji proti daňovým únikům [22].

[17] – Viz rozsudek ze dne 20. března 2018, Menci (C-524/15, EU:C:2018:197, bod 31 a citovaná judikatura).

[18] – V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení stanoví, že sazba úroků z prodlení z daňových nedoplatků v oblasti DPH se stanoví součtem sazby úroků státního dluhopisu a sedmi procentních bodů. Pokud jde o těchto sedm procentních bodů, předkládající soud se domnívá, že přiznávají úrokům z prodlení *sankční povahu*.

[19] – Jak Komise uvedla ve svém písemném vyjádření, je třeba konstatovat, že dotčená sazba úroků z prodlení ve věci Poniatowski v. Francie (0,75 % měsíčně, tj. 9 % ročně), ve které ESLP neuznal trestní konotaci, byla blízká sazbě použité v projednávané věci (0,03 % denně, tj. 10,708 % ročně) (Viz ESLP, 6. října 2009, Poniatowski v. Francie, CE:ECHR:2009:1006DEC002949408).

[20] – Viz ESLP, 6. října 2009, Poniatowski v. Francie, CE:ECHR:2009:1006DEC002949408, a ESLP, 17. května 2016, Société Oxygène Plus v. Francie, CE:ECHR:2016:0517DEC007695911, bod 50.

[21] – Viz rozsudek Direktor na Direkcija (bod 60 a citovaná judikatura).

[22] – Viz rozsudek ze dne 13. října 2022, Direktor na Direkcija (bod 69 a citovaná judikatura).

44. Kromě toho čl. 325 odst. 1 a 2 SFEU členským státům ukládá povinnost bojovat proti protiprávním jednáním ohrožujícím finanční zájmy Unie odstrašujícími a účinnými opatřeními, a zejména jim ukládá povinnost přijmout k zamezení podvodů ohrožujících finanční zájmy Unie stejná opatření, jaká přijímají k zamezení podvodům ohrožujícím jejich vlastní zájmy [23]. Soudní dvůr upřesnil, že článek 325 SFEU ukládá členským státům povinnost stanovit ve svých vnitrostátních právních předpisech účinné postupy umožňující vymáhání neoprávněně získaných příspěvků z unijního rozpočtu [24]. V tomto ohledu tedy členské státy mají přesnou povinnost dosáhnout výsledku, která není vázána na žádnou podmínku týkající se použití pravidla, které čl. 325 odst. 1 a 2 SFEU stanoví [25].

45. Podle ustálené judikatury Soudního dvora musejí členské státy, byť si zachovávají prostor pro uvážení ohledně volby sankcí, zejména dbát na to, aby porušení unijního práva, včetně harmonizovaných pravidel vycházejících ze směrnice o DPH, byla sankcionována za hmotněprávních a procesních podmínek, které jsou obdobné podmínkám použitelným na porušení vnitrostátního práva podobné povahy a závažnosti a které v každém případě dávají sankci účinný, přiměřený a odrazující charakter [26].

46. Z judikatury Soudního dvora tak vyplývá, že i když členské státy mají i nadále možnost určit částku a podmínky stanovení úroků z prodlení uplatňovaných na daňové nedoplatky v oblasti DPH v případě nezaplacení této daně nebo její opožděné platby podle jejich vnitrostátního práva v rámci jejich procesní autonomie, musí opatření přijatá těmito státy dodržovat obecné právní zásady, mezi něž patří zásada proporcionality.

47. Na prvním místě uvádím, že vnitrostátní právní předpisy dotčené ve věci v původním řízení v rozsahu, v němž je jejich cílem zajistit správný výběr DPH a předcházet daňovým únikům, sledují legitimní cíl uznaný unijním právem [27]. Soudní dvůr totiž již uvedl, že výběr úroků z prodlení přispívá k boji proti neplacení přiznaných částek DPH ve stanovených lhůtách v souladu s povinností členských států, kterou mají zejména na základě článku 273 směrnice o DPH a čl. 325 odst. 1 SFEU, tedy povinností přijmout veškerá legislativní a správní opatření k zajištění výběru splatné DPH na jejich územích v plné výši a k boji proti daňovým únikům [28]. Jak totiž bylo připomenuto v bodě 37 tohoto stanoviska, úroky z prodlení stanovené zákonem o správě daní mají dvojí funkci, a to zaprvé zajistit splnění daňové povinnosti a výběr dlužné daně tím, že motivují daňového poplatníka ke včasnému splnění této povinnosti, a zadruhé pokrytí nákladů, které vznikly daňové správě v důsledku toho, že daňový poplatník nesplnil své daňové povinnosti včas, čímž se kompenzuje škoda způsobená státnímu rozpočtu tím, že částky odpovídající dlužné dani nejsou k dispozici [29].

[23] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. října 2020, Úrad špeciálnej prokuratúry (C-603/19, dále jen „rozsudek Úrad špeciálnej prokuratúry“, EU:C:2020:774, bod 48 a citovaná judikatura).

[24] – V tomto smyslu viz rozsudek Úrad špeciálnej prokuratúry (body 60 a 62).

[25] – V tomto smyslu viz Úrad špeciálnej prokuratúry (bod 50 a citovaná judikatura).

[26] – Viz rozsudek ze dne 2. května 2018, Scialdone (C-574/15, EU:C:2018:295, bod 28 a citovaná judikatura).

[27] – Je třeba dodat, že jak Unie, tak členské státy mají finanční zájem na tom, aby daně a poplatky byly placeny v plné výši a ve stanovených lhůtách. Jak totiž uvedla litevská vláda s odkazem na nález Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas (Ústavní soud Litevské republiky), v případě nezaplacení nebo opožděného zaplacení daní a poplatků nezískává státní rozpočet žádné příjmy, a to s tím důsledkem, že se zvyšuje rozpočtový deficit a možnosti státu plnit své úkoly, jakož i úkoly zásadního významu pro jeho státní příslušníky a tento stát, jsou omezené.

[28] – Viz rozsudek Direktor na Direkcija (body 88, 89 a 92, jakož i citovaná judikatura).

[29] – Jedná se například o náklady spojené s kontrolou dodržování daňových povinností daňovými poplatníky a přijímáním příslušných opatření v této souvislosti za účelem vymáhání nezaplacených částek.

48. Na druhém místě, opatření zavádějící úroky z prodlení, jako je opatření dotčené ve věci v původním řízení, je nepochybně vhodným nástrojem k dosažení výše uvedeného cíle. Při neexistenci takových opatření, jako jsou úroky z prodlení, by totiž daňoví poplatníci neměli žádnou zvláštní motivaci k tomu, aby ve stanovených lhůtách splnili své daňové povinnosti, a mohli by upřednostnit jiné obchodní transakce. Kromě toho by s ohledem na kolísající hodnotu peněz mohli být daňoví poplatníci dokonce motivováni k tomu, aby upřednostňovali tyto jiné transakce namísto toho, aby ve stanovených lhůtách uhradili své daňové dluhy. Uložení úroků z prodlení má konkrétně za cíl motivovat daňové poplatníky k tomu, aby plnili své daňové povinnosti přednostně, aby neriskovali, že se částka jejich daňového dluhu zvýší úměrně k délce jeho neuhrazení. Neexistence úroků z prodlení by navíc vedla ke zvýhodnění osob, které neplní své daňové povinnosti ve stanovených lhůtách. Tyto osoby by totiž měly zejména prospěch z dodatečných finančních prostředků a ekonomické výhody odpovídající snížení, v rámci běhu času, skutečné nominální hodnoty daňového dluhu. Úroky z prodlení proto představují přiměřené a nezbytné opatření k dosažení cílů sledovaných vnitrostátní právní úpravou dotčenou v původním řízení.

49. I když bylo stanoveno, že takové opatření, jako je opatření v projednávané věci, je přiměřené a nezbytné k dosažení cíle spočívajícího v zajištění správného výběru DPH a předcházení daňovým únikům v souladu s článkem 325 SFEU a článkem 273 směrnice o DPH, zbývá ještě na třetím a posledním místě posoudit, zda dotčená vnitrostátní právní úprava překračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné.

50. V tomto ohledu zaprvé, ačkoli si lze představit, že úrok z prodlení stanovený svévolně nebo na základě volného uvážení by mohl být nepřiměřený, v projednávané věci tomu tak patrně není. Ustanovení vnitrostátního práva týkající se výpočtu úroků z prodlení se totiž vztahují na všechny daňové poplatníky v případě nezaplacení nebo opožděného zaplacení, jak je určeno při daňové kontrole, daně nebo poplatku, které podléhají přiznání a nebyly přiznány nebo nepodléhají přiznání a nebyly vypočteny [30]. Kromě toho zdůrazňuji, že jednak je sazba v projednávané věci stanovena *a priori* jasným a transparentním způsobem v souladu s objektivními kritérii a na základě metodiky výpočtu popsané v zákoně o správě daní [31], a jednak je rozhodovací pravomoc daňové správy v oblasti stanovení úroků z prodlení upravena tímto zákonem [32]. Takto stanovená částka úroku umožňuje jak věřitelům, tak i dlužníkům přesně předvídat částku jejich budoucích finančních nároků nebo finančních povinností, a zajišťuje tak také právní jistotu [33].

51. Zadruhé je třeba uznat, že v rozsahu, v němž úroky z prodlení souvisejí se splněním nebo zánikem daňové povinnosti, je to jednání osoby povinné k dani, které určuje celkovou částku úroků z prodlení, které bude muset zaplatit. Jinými slovy, uplatnění úroků z prodlení ukládá osobě, která nesplnila své daňové povinnosti ve stanovené lhůtě, finanční zátěž úměrnou délce

[30] – Viz bod 7 tohoto stanoviska.

[31] – Viz bod 9 tohoto stanoviska.

[32] – Viz body 10 a 11 tohoto stanoviska.

[33] – Obdobně viz stanovisko generálního advokáta M. Szpunara ve věci Nidera (C-387/16, EU:C:2017:740, bod 29).

neuhrazení dluhu, který vedl k jejich vyměření [34]. Využití úroků z prodlení jako prostředku k zajištění plnění daňových povinností proto v zásadě nepředstavuje řešení, které by nadměrně zatěžovalo osoby povinné k dani [35].

52. Zatřetí, jak bylo uvedeno v bodech 36 a 37 tohoto stanoviska, jelikož úroky z prodlení neslouží represivnímu účelu, okolnosti jako povaha a závažnost zjištěného protiprávního jednání, které jsou obecně relevantní pro posouzení, zda sankce jako daňová pokuta jsou v souladu se zásadou proporcionality [36], nejsou nutně relevantní v případě úroků z prodlení. Tyto úroky z prodlení jsou totiž splatné z důvodu nezaplacení nebo opožděného zaplacení daně, a nikoli z důvodu daňového úniku [37]. V této souvislosti bych rád zdůraznil, že úroky z prodlení se nevztahují pouze na případy daňového úniku, ale jsou v daňové oblasti používány obecněji k zajištění výběru všech druhů daní.

53. Začtvrté, ačkoli je na předkládajícím soudu, aby posoudil, zda částka úroků z prodlení uplatněná ve věci v původním řízení nepřesahuje míru nezbytnou k zajištění účinného výběru DPH a boje proti daňovým únikům, nic ve spisu předloženém Soudnímu dvoru nenasvědčuje tomu, že by sazba úroků z prodlení stanovená vnitrostátní právní úpravou v projednávané věci byla nepřiměřená ve vztahu k cílům, kterou tato právní úprava sleduje [38].

54. Uvádím tedy, že v rozsahu, v němž se předkládající soud v podstatě zabývá otázkou, zda lze vyhovět žádosti žalobkyně o prominutí „sankční části“ úroků z prodlení z DPH, tj. 2/3 celkové částky úroků z prodlení z DPH, které jí byly vyměřeny, tak takové rozhodnutí by ve skutečnosti vedlo ke snížení těchto úroků na obzvláště nízkou částku tím, že by je omezilo na jedinou část, a to průměrnou úrokovou sazbu státních dluhopisů [39]. Taková možnost by však mohla ohrozit cíl zajistit včasné vymáhání DPH, protože daňoví poplatníci by již neměli žádnou motivaci plnit své daňové povinnosti přednostně a upřednostňovali by místo toho jiné obchodní transakce [40].

[34] – Tato zátěž odpovídá paušální odměně daňového věřitele za protiprávní použití částky daňového dluhu v období, kdy osoba povinná k dani nesplnila své povinnosti. Výše úroků je ostatně určena k pokrytí nákladů vzniklých daňové správě tím, že osoba povinná k dani ve stanovené lhůtě nesplnila své daňové povinnosti.

[35] – V tomto ohledu je třeba upřesnit, že okolnost, že výše úroků může dosáhnout, či překročit částku daně dlužné z důvodu uplynutí dlouhé doby, během níž osoba povinná k dani nesplnila své povinnosti, je pouze důsledkem systému odškodnění v paušální výši a nemůže zpochybnit přiměřenost vnitrostátního opatření, které stanoví úroky z prodlení. Obdobně viz rozsudek ze dne 28. února 2018, Nidera (C-387/16, EU:C:2018:121, bod 36).

[36] – Viz rozsudek ze dne 17. května 2023, Cezam (C-418/22, EU:C:2023:418, bod 30 a citovaná judikatura).

[37] – To samozřejmě nevylučuje případ, kdy, jako v projednávané věci, uložení úroků z prodlení následuje po zjištění daňového úniku. V každém případě, i kdyby se mělo za to, že pokuta uložená žalobkyni za daňový únik souvisí s uložením úroků z prodlení z DPH, není podle mého názoru pochyb o tom, že protiprávní jednání, kterého se dopustila, vykazuje určitou závažnost zejména s ohledem na význam, který má boj proti daňovým únikům v oblasti DPH, jak bylo připomenuto v bodě 42 tohoto stanoviska. S ohledem na závažnost zásahu do veřejného zájmu vyplývajícího z daňového úniku tedy mechanismus placení úroků z prodlení z nedoplatků v oblasti DPH stanovený vnitrostátní právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení v zásadě není nepřiměřený protiprávnímu jednání, které má sankcionovat. Úroky z prodlení uložené žalobkyni totiž odpovídají nepatrné části daňového nedoplatku (a sice 0,03 %) a výše úroků z prodlení bude v konečném důsledku záviset na době nezaplacení daně nebo prodlení s platbou.

[38] – V každém případě bych rád zdůraznil, že mezi jednotlivými členskými státy existují značné rozdíly v sazbách úroků z prodlení. Pět z nich (Dánsko, Česká republika, Slovensko, Lotyšsko a Estonsko) mají totiž úrokové sazby vyšší, dokonce výrazně vyšší než sazby stanovené litevskou právní úpravou dotčenou v původním řízení (téměř 25 % v případě Estonska), čtyři další členské státy (Belgie, Irsko, Bulharsko a Řecko) se nacházejí víceméně na stejné úrovni jako Litva. V tomto ohledu viz zpráva Generálního ředitelství pro daně a celní unii Evropské komise (DG TAXUD), EU *VAT Forum Subgroup 7.2 – Administrative Sanctions and Interests Final Report*, zejména s. 33, dostupná pouze v anglickém jazyce na následující adrese: https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/f3c5fca5-96e1-11ed-b508-01aa75ed71a1/. Kromě toho, jak Komise uvedla ve svém písemném vyjádření, úroková sazba použitá v projednávané věci (tj. 10,708 % ročně) patrně není nepřiměřená ve srovnání s úrokovými sazbami uplatňovanými u některých bankovních úvěrů nebo s úrokovými sazbami za prodlení stanovenými v souladu s příslušnými ustanoveními směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích (Úř. věst. 2011, L 48, s. 1), které jsou obecně vyšší než 10 %. V tomto ohledu viz čl. 2 body 6 a 7 této směrnice.

[39] – Státní dluhopisy jakožto finanční nástroje považované za obzvláště bezpečné mají obvykle sazby, které jsou (výrazně) nižší než průměrné sazby bankovních úvěrů.

[40] – Tak by tomu bylo zejména v případě, pokud by úroková sazba uplatňovaná za včasné nezaplacení DPH byla výrazně nižší než úroková sazba za nezaplacení obchodních dluhů.

55. Kromě toho skutečnost, že částka úroku z prodlení je paušální a nelze ji nijak upravovat, sama o sobě neumožňuje dospět k závěru, že se jedná o nepřiměřené opatření. Stanovení částky úroků z prodlení vnitrostátní právní úpravou, které jsou předmětem věci v původním řízení, které daňová správa nemůže upravovat, s výjimkou několika případů výslovně stanovených v platných daňových předpisech [41], chrání osoby povinné k dani před jakýmkoli svévolným rozhodnutím této daňové správy a zároveň zaručuje rovné zacházení s těmito osobami povinnými k dani. Neexistence rámce pro uvážení, které má daňová správa k dispozici, by mohla vést k neodůvodněnému rozdílnému zacházení s osobami povinnými k dani, které se nacházejí ve srovnatelné daňové situaci, a proto k situaci, kterou nelze z daňového hlediska tolerovat.

56. S ohledem na výše uvedené navrhuji odpovědět na druhou předběžnou otázku tak, že článek 325 SFEU a článek 273 směrnice o DPH ve spojení s čl. 49 odst. 3 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která bez ohledu na povahu a závažnost protiprávního jednání konstatovaného daňovou správou stanoví částku úroků z prodlení, aniž tato daňová správa může snížit jednu z částí této částky, a uplatnit tak nižší úrokovou sazbu, než je sazba stanovená v této právní úpravě, nebo prominout část uvedené částky, a která stanoví, že daňovému poplatníkovi lze tyto úroky z prodlení prominout pouze v případech výslovně stanovených v uvedené právní úpravě.

V. Závěry

57. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na druhou předběžnou otázku položenou Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Komise pro daňové spory při vládě Litevské republiky) následovně:

„Článek 325 SFEU a článek 273 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, vykládané ve světle čl. 49 odst. 3 Listiny základních práv Evropské unie,

musí být vykládány v tom smyslu, že

nebrání vnitrostátní právní úpravě, která bez ohledu na povahu a závažnost protiprávního jednání konstatovaného daňovou správou stanoví částku úroků z prodlení, aniž tato daňová správa může snížit jednu z částí této částky, a uplatnit tak nižší úrokovou sazbu, než je sazba stanovená v této právní úpravě, nebo prominout část uvedené částky, a která stanoví, že daňovému poplatníkovi lze tyto úroky z prodlení prominout pouze v případech výslovně stanovených v uvedené právní úpravě.“

[41] – Viz body 10 a 11 tohoto stanoviska.